

Rolnummer 5567
Arrest nr. 173/2013 van 19 december 2013

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vragen betreffende de artikelen 25, eerste lid, en 69, eerste en derde lid, van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971, gesteld door de Arbeidsrechtbank te Kortrijk.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters M. Bossuyt en J. Spreutels, en de rechters A. Alen, J.-P. Snappe, E. Derycke, T. Merckx-Van Goey en T. Giet, bijgestaan door de griffier F. Meersschaut, onder voorzitterschap van voorzitter M. Bossuyt,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de prejudiciële vragen en rechtspleging

Bij vonnis van 21 januari 2013 in zake Giovanni Willem tegen de nv « Allianz Belgium », waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 31 januari 2013, heeft de Arbeidsrechtbank te Kortrijk de volgende prejudiciële vragen gesteld :

« 1. Schendt art. 25, eerste lid Arbeidsongevallenwet - in de interpretatie dat dit enkel geldt indien er een blijvende arbeidsongeschiktheid bestaat - artikel 10 en 11 van de Grondwet waar het een verschillende behandeling inhoudt tussen enerzijds het slachtoffer van een arbeidsongeval dat genezen werd verklaard (of wiens letsels geconsolideerd werden met 0 % blijvende arbeidsongeschiktheid) en anderzijds het slachtoffer van een arbeidsongeval dat een (zelfs minimale) blijvende arbeidsongeschiktheid heeft, door voor de eerste geen en voor de tweede wel een verergeringsvergoeding mogelijk te maken, terwijl in beide gevallen wel een herziening mogelijk is en de wetgever 'latere verergeringstoestanden' van een genezen verklaard slachtoffer voor ogen heeft gehad ?

2. Schendt art. 69 eerste lid Arbeidsongevallenwet - in de interpretatie dat de verjaring ingaat vanaf de eerste dag van (de eerste periode van) tijdelijke arbeidsongeschiktheid - artikel 10 en 11 van de Grondwet, waar het een verschillende behandeling inhoudt tussen het slachtoffer van een arbeidsongeval met een verergerde arbeidsongeschiktheid en het slachtoffer van een arbeidsongeval met medische kosten, doordat het tweede slachtoffer - anders dan het eerste voor diens arbeidsongeschiktheid - steeds en blijvend nieuwe medische kosten kan vergoed krijgen (voor de drie voorafgaande jaren), terwijl zowel de verergerde arbeidsongeschiktheid als de medische kosten een schadegevolg zijn van het arbeidsongeval ?

3. Schendt art. 69, eerste lid Arbeidsongevallenwet - in de interpretatie dat de verjaringstermijn van de vordering tot vergoeding van een tweede arbeidsongeschiktheid aanvangt bij het begin van de eerste arbeidsongeschiktheid - artikel 10 en 11 van de Grondwet, waar het een verschillende behandeling inhoudt tussen het slachtoffer dat zijn tweede periode van arbeidsongeschiktheid kent tijdens de herzieningstermijn en het slachtoffer dat zijn tweede periode van arbeidsongeschiktheid kent na de herzieningstermijn, doordat de wetgever heeft nagelaten te bepalen op welk ogenblik de verjaringstermijn van de rechten op een vergoeding en een bijslag wegens verergering begint te lopen ?

4. Schendt art. 69, derde lid Arbeidsongevallenwet - in de interpretatie dat het recht op een bijslag niet verjaart voor zover het recht op een arbeidsongevallenvergoeding niet verjaard is, maar dat de verjaring alleen geldt voor de betalingsperiodes die meer dan drie jaar oud zijn - artikel 10 en 11 van de Grondwet waar het een verschillende behandeling inhoudt doordat de vordering voor de bijslag voor de blijvende verergering na de herzieningstermijn (bedoeld in artikel 27bis laatste lid) - anders dan de andere bijslagen vermeld in art. 27ter en 27quater - deze gunstige verjaringsmodaliteit niet heeft doordat er - hoewel toepasselijk op de in art. 27bis, laatste lid bedoelde bijslagen - in dit geval geen hoofdvordering bestaat en hij ook geen bijslag is die toegekend wordt op vergoedingen voor periodes die gelegen zijn 'voor de regeling van het arbeidsongeval bij een bekrachtigde overeenkomst of bij een in kracht van gewijsde getreden gerechtelijke beslissing, of voor de in artikel 72 bedoelde herziening', waardoor deze vordering toch het regime van art. 69, eerste lid zou ondergaan ? ».

De Ministerraad heeft een memorie ingediend.

Op de openbare terechtzitting van 12 november 2013 :

- is verschenen : Mr. B. Fonteyn *loco* Mr. P. Slegers, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters-verslaggevers E. Derycke en J.-P. Snappe verslag uitgebracht;
- is de voornoemde advocaat gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

Op 26 mei 2005 is de eisende partij voor de verwijzende rechter het slachtoffer van een arbeidsongeval, met aanvankelijk een beperkte arbeidsongeschiktheid tot en met 5 juni 2005 tot gevolg. Op 25 januari 2006 verzendt de arbeidsongevallenverzekeraar, verwerende partij voor de verwijzende rechter, aan de eisende partij een genezenverklaring zonder blijvende arbeidsongeschiktheid. Op 29 augustus 2007 ondergaat de eisende partij een heelkundige ingreep. Op 15 november 2007 deelt de verwerende partij aan de eiser mee dat de nieuwe, tijdelijke arbeidsongeschiktheid vanaf 29 augustus 2007 niet in oorzakelijk verband met het arbeidsongeval staat. Een medisch attest dat door de eisende partij wordt voorgelegd, bevestigt echter dat oorzakelijk verband.

Op 3 november 2010 vordert de eisende partij voor de verwijzende rechter dat de verwerende partij zou worden veroordeeld tot betaling van de wettelijke vergoedingen voor de verergering van de gevolgen van het arbeidsongeval van 26 mei 2005. De verwerende partij werpt de verjaring van de vordering op.

Alvorens over het geschil te oordelen, stelt de verwijzende rechter de vier voormelde prejudiciële vragen.

III. *In rechte*

- A -

A.1. In de eerste prejudiciële vraag worden volgens de Ministerraad - de enige partij voor het Hof - personen vergeleken die zich in verschillende situaties bevinden : enerzijds, het slachtoffer van een arbeidsongeval dat genezen werd verklaard en, anderzijds, het slachtoffer van een arbeidsongeval dat niet genezen werd verklaard. Enkel het laatstvermelde slachtoffer zou een « verergeringsvergoeding » kunnen vorderen. De eerste prejudiciële vraag heeft overigens enkel betrekking op het eerste lid van artikel 25 van de arbeidsongevallenwet, dat uitsluitend de situatie betreft van een (tijdelijke) verergering tijdens de herzieningsperiode, bepaald bij artikel 72 van de arbeidsongevallenwet. De vraag heeft dus geen betrekking op de (tijdelijke) verergering na het verstrijken van de herzieningsperiode, zoals geregeld bij het derde lid van artikel 25 van de arbeidsongevallenwet.

De wetgever vermag verschillende situaties op een verschillende wijze te regelen. Het slachtoffer van een arbeidsongeval dat genezen werd verklaard kan tijdens de herzieningsperiode van drie jaar waarin artikel 72 van de arbeidsongevallenwet voorziet, die genezenverklaring betwisten op grond van artikel 24 van dezelfde wet. Indien zijn gezondheidstoestand tijdens die periode verergert - zij het slechts tijdelijk - staat meteen vast dat de genezenverklaring onjuist was. In een dergelijk geval is geen tijdelijke vergoeding, doch een fundamentele herziening van zijn toestand vereist. Ook het slachtoffer van een arbeidsongeval met blijvende arbeidsongeschiktheid kan op grond van artikel 72 de verergering laten vaststellen. Bijgevolg beschikt het slachtoffer van een arbeidsongeval dat genezen werd verklaard, net zoals het slachtoffer dat niet genezen werd verklaard, over de mogelijkheid om een verergering van zijn gezondheidstoestand te laten vaststellen. Zulks dient evenwel via verschillende procedures te gebeuren.

Dat verschil in procedure is verantwoord door het feit dat de arbeidsongeschiktheid van de persoon die genezen werd verklaard niet *kan* verergeren ten gevolge van het arbeidsongeval. Immers, indien zijn gezondheidstoestand ten gevolge van het arbeidsongeval verergert, impliceert zulks noodzakelijkerwijs dat hij in werkelijkheid niet genezen was. Om die reden heeft de verergering waarvan sprake in artikel 25 van de arbeidsongevallenwet geen betrekking op de gezondheidstoestand, maar op de arbeidsongeschiktheid. De verergering van de gezondheidstoestand van een slachtoffer van een arbeidsongeval, in het geval dat die verergering met dat ongeval verband houdt, heeft een fundamenteel ander gevolg wanneer het slachtoffer genezen werd verklaard dan wel wanneer het slachtoffer gedeeltelijk arbeidsongeschikt werd verklaard : voor het slachtoffer dat genezen werd verklaard, moet de beoordeling fundamenteel worden herzien, vermits het niet genezen was; voor het slachtoffer dat niet genezen werd verklaard, moet de beoordeling marginaal worden aangepast, vermits het arbeidsongeschikt is (en blijft). Het in het geding zijnde verschil in behandeling wordt aldus verantwoord door de specifieke aard van de beide situaties, zodat de eerste prejudiciële vraag ontkennend dient te worden beantwoord.

A.2. Wat de tweede, de derde en de vierde prejudiciële vraag betreft, betoogt de Ministerraad in hoofdorde dat die vragen geen antwoord behoeven. Uit de verwijzingsbeslissing blijkt dat de verwijzende rechter die vragen slechts stelt in de hypothese dat de eisende partij in het bodemgeschil op nuttige wijze een vordering op grond van artikel 25 van de arbeidsongevallenwet zou kunnen indienen. Zulks is volgens de Ministerraad te dezen niet mogelijk. Immers, de eisende partij voor de verwijzende rechter, die op 25 januari 2006 genezen werd verklaard, heeft die beslissing niet betwist binnen de drie jaren waarin artikel 72 van de arbeidsongevallenwet voorziet. Bijgevolg is haar genezenverklaring definitief geworden. Artikel 25 is evenwel niet van toepassing op een slachtoffer van een arbeidsongeval dat genezen werd verklaard. Vermits de eisende partij voor de verwijzende rechter genezen werd verklaard en die beslissing niet heeft betwist, kan zij geen vergoeding op grond van dat artikel 25 vorderen.

A.3. In ondergeschikte orde is de Ministerraad van oordeel dat de tweede, de derde en de vierde prejudiciële vraag ontkennend dienen te worden beantwoord.

Wat de tweede prejudiciële vraag betreft, zet de Ministerraad uiteen dat de arbeidsongevallenwetgeving beoogt het slachtoffer van een arbeidsongeval schadeloos te stellen voor de gevolgen van een ongeval dat zich in het kader van zijn beroepsactiviteiten heeft voorgedaan. Die schade is van tweeërlei aard : enerzijds, de kosten en, anderzijds, het verlies aan inkomen. Voor beide types van vordering vangt de verjaringstermijn in beginsel aan bij het ontstaan van de schadepost : voor de arbeidsongeschiktheid, op het ogenblik dat de ongeschiktheid ontstaat; voor de medische kosten, op het ogenblik dat die kosten ontstaan. Zulks houdt geen schending in van het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie.

Wat de derde prejudiciële vraag betreft, is de Ministerraad van oordeel dat de slachtoffers van een arbeidsongeval die een tweede periode van arbeidsongeschiktheid doormaken, tijdens dan wel na de herzieningstermijn, zich in een verschillende situatie bevinden. Overigens is het verstrijken van de driejarige herzieningstermijn niet kennelijk onredelijk, vermits daarmee wordt beoogd enige zekerheid aan de betrokken partijen te bieden. Bovendien heeft de wetgever aanvullend in een vangnet voorzien in de vorm van bijslagen.

Wat de vierde prejudiciële vraag betreft, betoogt de Ministerraad dat de verwijzende rechter uitgaat van een verkeerde lezing van artikel 69, derde lid, eerste zin, van de arbeidsongevallenwet. De verwijzende rechter oordeelt ten onrechte dat die specifieke regeling niet van toepassing zou zijn op de bijslagen, toegekend op grond van artikel 9 van het koninklijk besluit van 10 december 1987 « betreffende de bijslagen verleend in het kader van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 », vermits die bijslagen niet aan een hoofdvordering zijn verbonden, zodat de voorwaarde waarin artikel 69, derde lid, voorziet, onmogelijk zou kunnen worden vervuld.

Een dergelijke lezing van de voormelde bepaling vindt evenwel geen steun in de tekst van de wet en wordt, integendeel, door de parlementaire voorbereiding van die bepaling tegengesproken.

- B -

Ten aanzien van de eerste prejudiciële vraag

B.1.1. Artikel 25, eerste lid, van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 bepaalt :

« Indien de blijvende arbeidsongeschiktheid veroorzaakt door het arbeidsongeval zodanig verergerd dat de getroffene het beroep, waarin hij gereclasseerd werd, tijdelijk niet meer kan uitoefenen, heeft hij gedurende deze periode recht op de vergoedingen zoals bepaald in de artikelen 22, 23 en 23bis ».

B.1.2. Die bepaling werd ingevoerd ingevolge het aannemen van een amendement, dat als volgt is verantwoord :

« Indien bij een vraag tot herziening van een blijvende arbeidsongeschiktheid blijkt dat de verergering van de gevolgen van het ongeval slechts tijdelijk is, doch wel als gevolg heeft dat het beroep waarin de getroffene gereclasseerd werd gedurende een zekere tijd niet meer kan uitgeoefend worden, dan moet het mogelijk zijn de blijvende arbeidsongeschiktheidsvergoedingen gedurende deze periode te vervangen door de tijdelijke, die beter aangepast zijn aan deze situatie (art. [22 en 23]) » (*Parl. St.*, Senaat, 1970-1971, nr. 215, p. 101).

Volgens het advies van de Nationale Arbeidsraad strekt dat amendement ertoe « de tijdelijke verergering van een gedeeltelijke blijvende arbeidsongeschiktheid te vergoeden als een totale tijdelijke ongeschiktheid » (*ibid.*).

B.2. Het Hof wordt ondervraagd over de bestaanbaarheid, met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de in het geding zijnde bepaling, doordat zij een verschil in behandeling invoert tussen, enerzijds, het slachtoffer van een arbeidsongeval dat genezen werd verklaard en, anderzijds, het slachtoffer van een arbeidsongeval met een blijvende arbeidsongeschiktheid, aangezien enkel dat laatste slachtoffer aanspraak op een verergeringsvergoeding kan maken.

B.3. Artikel 25, eerste lid, van de arbeidsongevallenwet heeft betrekking op de tijdelijke verergering van de blijvende arbeidsongeschiktheid tijdens de herzieningsperiode, waarin artikel 72 van dezelfde wet voorziet. Indien de blijvende arbeidsongeschiktheid ten gevolge van het arbeidsongeval zodanig verergert dat het slachtoffer het beroep waarin hij werd gereclasseerd, tijdelijk niet meer kan uitoefenen, heeft hij gedurende die periode recht op de vergoedingen zoals bepaald in de artikelen 22, 23 en 23*bis* van de arbeidsongevallenwet.

B.4. Artikel 72, eerste en tweede lid, van de arbeidsongevallenwet bepaalt :

« De eis tot herziening van de vergoedingen, gegrond op een wijziging van het verlies van arbeidsgeschiktheid van de getroffene of van de noodzakelijkheid van de geregelde hulp van een ander persoon of op het overlijden van de getroffene aan de gevolgen van het ongeval, kan ingesteld worden binnen drie jaar die volgen op de datum van homologatie of de bekrachtiging van de overeenkomst tussen de partijen of van de in artikel 24 bedoelde beslissing of kennisgeving of de datum van het ongeval indien de tijdelijke arbeidsongeschiktheid geen zeven dagen overschrijdt en indien de verzekeringsonderneming de getroffene genezen verklaart zonder blijvende arbeidsongeschiktheid.

De getroffene of zijn rechthebbenden kunnen binnen de drie jaar die volgen op de dag van de in artikel 24 bedoelde kennisgeving, een rechtsvordering instellen tegen de beslissing tot genezenverklaring zonder blijvende arbeidsongeschiktheid. In dat geval kan de in het eerste lid bedoelde eis ingesteld worden binnen drie jaar die volgen op de datum van de in artikel 24 bedoelde beslissing ».

B.5.1. Het slachtoffer van een arbeidsongeval kan door de verzekeringsonderneming genezen worden verklaard, met of zonder het optreden van een arts, naar gelang van de duur van de tijdelijke arbeidsongeschiktheid.

Artikel 24, eerste lid, van de arbeidsongevallenwet bepaalt dienaangaande :

« Indien de verzekeringsonderneming de getroffene genezen verklaart zonder blijvende arbeidsongeschiktheid bij een tijdelijke arbeidsongeschiktheid van meer dan zeven dagen, geeft de verzekeringsonderneming van deze beslissing aan de getroffene kennis volgens de nadere regels bepaald door de Koning. Indien de tijdelijke arbeidsongeschiktheid meer dan dertig dagen bedraagt, wordt de beslissing van de verzekeringsonderneming tot genezenverklaring zonder blijvende arbeidsongeschiktheid van de getroffene gestaafd door een medisch getuigschrift opgesteld door een geneesheer geraadpleegd door de getroffene of door de raadsgeneesheer van de verzekeringsonderneming volgens het model bepaald door de Koning. Indien de getroffene zonder kennisgeving van een geldige reden en na een aangetekende ingebrekestelling door de verzekeringsonderneming afwezig blijft op het onderzoek bij de raadsgeneesheer van de verzekeringsonderneming, kan de verzekeringsonderneming de getroffene in kennis stellen van zijn beslissing tot genezenverklaring ».

B.5.2. Overeenkomstig het voormelde artikel 72, tweede lid, kunnen het slachtoffer of zijn rechthebbenden binnen de drie jaar die volgen op de dag van de in artikel 24 bedoelde kennisgeving een rechtsvordering instellen tegen de beslissing tot genezenverklaring zonder blijvende arbeidsongeschiktheid.

Die mogelijkheid tot betwisting van de genezenverklaring, waarin het tweede lid van artikel 72 voorziet, verschilt van de eis tot herziening waarvan sprake in het eerste lid van artikel 72, waarnaar de laatste zin van het tweede lid van datzelfde artikel verwijst. In het eerste geval betwist het slachtoffer zijn genezenverklaring omdat hij van oordeel is dat hij niet is genezen. In het tweede geval wordt het slachtoffer, nadat het eerst zijn genezenverklaring heeft aanvaard, vervolgens met een verslechtering van zijn toestand geconfronteerd, die een herziening van zijn situatie vergt.

B.6. Uit de voormelde bepalingen blijkt dat zowel het slachtoffer van een arbeidsongeval dat genezen werd verklaard als het slachtoffer dat niet genezen werd verklaard en dus arbeidsongeschikt is over de mogelijkheid beschikken om een verergering van hun toestand te laten vaststellen.

Het feit dat de wetgever daaromtrent in een verschillende regeling heeft voorzien, is niet zonder redelijke verantwoording, vermits beide categorieën van slachtoffers zich in een verschillende situatie bevinden : de beoordeling van de toestand van een genezen verklaard slachtoffer dient fundamenteel te worden herzien, vermits eerst moet worden vastgesteld dat het slachtoffer niet was genezen; de beoordeling van de toestand van een niet-genezen verklaard slachtoffer dient slechts marginaal te worden aangepast, vermits het arbeidsongeschikt is en blijft.

De wetgever kan dan ook niet worden verweten artikel 25, eerste lid, van de arbeidsongevallenwet niet van toepassing te hebben gemaakt op slachtoffers van een arbeidsongeval die genezen werden verklaard, temeer nu hij voor die slachtoffers, rekening houdend met hun specifieke situatie, in een eigen regeling heeft voorzien.

B.7. De eerste prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Ten aanzien van de tweede, de derde en de vierde prejudiciële vraag

B.8.1. Het eerste lid van artikel 69 van de arbeidsongevallenwet, dat in de tweede en in de derde prejudiciële vraag in het geding is, bepaalt :

« De rechtsvordering tot betaling van de vergoedingen verjaart na drie jaar. De rechtsvordering tot terugvordering van onverschuldigde vergoedingen verjaart na drie jaar ».

Die bepaling werd ingevoerd ingevolge het aannemen van een amendement dat paste in het kader van het voornemen van de Regering om meer eenvormigheid te brengen in de bepalingen van de sociale wetgeving betreffende de rechtsvorderingen tot betaling van bijdragen en prestaties en de rechtsvorderingen tot terugvordering van onverschuldigde bijdragen en prestaties, inzonderheid wat de verjaringstermijn aangaat (*Parl. St.*, Senaat, 1970-1971, nr. 215, pp. 179 en 180).

B.8.2. Het derde lid van artikel 69 van de arbeidsongevallenwet, in de redactie zoals van toepassing op het bodemgeschil, dat in de vierde prejudiciële vraag in het geding is, bepaalt :

« De rechtsvordering tot betaling van de bij de artikelen 27*bis*, laatste lid, 27*ter* en 27*quater* bedoelde bijslagen verjaart na drie jaar vanaf de eerste dag volgend op de betalingsperiode waarop deze bijslagen betrekking hebben, voor zover de hoofdvordering tot betaling van de op deze periode betrekking hebbende vergoedingen niet is verjaard. Voor de bijslagen die toegekend worden op vergoedingen voor periodes die gelegen zijn voor de regeling van het arbeidsongeval bij een bekrachtigde overeenkomst of bij een in kracht van gewijsde getreden gerechtelijke beslissing, of voor de in artikel 72 bedoelde herziening, vangt de verjaring aan op de datum van deze regeling of herziening ».

Die bepaling werd ingevoegd bij artikel 61 van de wet 13 juli 2006 « houdende diverse bepalingen inzake beroepsziekten en arbeidsongevallen en inzake beroepsherinschakeling ».

De parlementaire voorbereiding vermeldt dienaangaande :

« De bedoeling van de wijziging is om de algemene draagwijdte van artikel 69, zoals die blijkt uit het arrest van het hof van Cassatie van 8 februari 1993, niet te laten gelden voor de bijslagen, maar daarop de principes die ook in de andere socialezekerheidssectoren van kracht zijn, toe te passen. Met name dat het recht op een bijslag zelf niet verjaart, voor zover het recht op een arbeidsongevallenvergoeding niet verjaard is, maar dat de verjaring alleen geldt voor de betalingsperiodes die meer dan drie jaar oud zijn.

Ingevolge de opmerking van de Raad van State wordt de aanvangsdatum en de verjaringstermijn voor de bijlagen uitdrukkelijk in de wet zelf ingeschreven en wordt afgezien van de mogelijkheid om deze elementen door de Koning te laten vaststellen » (*Parl. St.*, Kamer, 2003-2004, DOC 51-1334/001, p. 29).

B.9. Volgens de Ministerraad behoeven de tweede, de derde en de vierde prejudiciële vraag geen antwoord. De verwijzende rechter zou die vragen slechts stellen in de hypothese dat de eisende partij in het bodemgeschil op nuttige wijze een vordering op grond van artikel 25 van de arbeidsongevallenwet zou kunnen indienen. Dat zou volgens de Ministerraad niet mogelijk zijn, vermits die bepaling niet van toepassing zou zijn op een slachtoffer van een arbeidsongeval dat genezen werd verklaard. Vermits de eisende partij voor de verwijzende rechter genezen werd verklaard en die beslissing niet heeft betwist, zou zij geen vergoeding op grond van artikel 25 kunnen vorderen.

B.10. Uit de verwijzingsbeslissing blijkt dat de verwijzende rechter de tweede prejudiciële vraag over de verjaringstermijn waarin artikel 69, eerste lid, van de arbeidsongevallenwet voorziet, slechts stelt in de te dezen niet-verwezenlijkte hypothese dat de eisende partij in het bodemgeschil een vergoeding op grond van artikel 25, eerste lid, van de arbeidsongevallenwet zou kunnen vorderen. De derde en de vierde prejudiciële vraag, die eveneens de verjaringstermijnen betreffen (artikel 69, eerste en derde lid), gaan blijkbaar uit van dezelfde hypothese.

B.11. De tweede, de derde en de vierde prejudiciële vraag behoeven bijgevolg geen antwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

- Artikel 25, eerste lid, van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

- De tweede, de derde en de vierde prejudiciële vraag behoeven geen antwoord.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op de openbare terechtzitting van 19 december 2013.

De griffier,

De voorzitter,

F. Meersschaut

M. Bossuyt